

[Eva Rothenborg.]

partier, der står uden for forliget, og bruge udtryk om dem, som absolut ikke sømmer sig for en parlamentarisk forsamling. Det samme gælder sådan set omvendt.

Jeg henstiller meget alvorligt, at man under debatten holder sig til de generelle linjer. Der kan udmærket godt – og det havde vi et aldeles fortræffeligt eksempel på, da hr. Wilhelm holdt sin tale – føres skarpe angreb i en sober, saglig og helt neutral tone.

Det er igen en af disse krise- og forligssituationer, hvor man har en lidt uhyggelig fornemmelse af, sådan som der også er blevet givet udtryk for det flere steder i pressen efter augustforliget, at det jo sådan set mere er forliget for forligets egen skyld, end det egentlig er indholdet af forliget, der er det afgørende. Det har da også været nævnt flere gange, at augustforliget består – som en avis-kribent i dag udtrykker det: halleluja – og at forliget derfor i sig selv i det lange løb vil være det eneste forsvar imod de angreb, der kommer imod det og sådan set allerede er kommet

Siden 1967 har pris-, avance- og lønstop smykket de politiske handlinger her på Christiansborg som perler, der trækkes på en snor. Meningen har været, at hver gang man forbedte løntilbageholdenhed hos lønmodtagerne og de skulle indordne sig under det, så skulle erhvervslivet også vise sin gode vilje til at yde sin skærv. Når det så har vist sig, at lønstigningerne alligevel sprængte rammerne for lovens hensigter, så begyndte man forfra igen på en ny prislov, som til syvende og sidst kun tilslører de faktiske forhold.

Når man nu fra bl. a. socialdemokratisk side er så tiltrukket af at tale om demokrati, så må det også oplyses, at alle disse pris- og indkomstlove er overordentlig farlige netop for det demokrati, som vi andre tror på. De indebærer nemlig med alle de påfølgende erhvervstøtteordninger, som bliver nødvendige, at man efterhånden skaber en falsk nødvendighed for også at dirigere såvel investeringer som produktionsapparat. Dermed kommer vi ind i en så bastant centralisering af den økonomiske magt hos staten, at den er helt uforenelig med såvel vores grundlov som hele opbygningen af det pluralistiske demokrati, det danske samfund står for.

Man kan betegne det med de af statsministeren tidligere brugte ord: »Vi tror på en stærk statsstyring af såvel erhvervsliv som den en-

kelte borger«, eller man kan kalde det for LOs ØD-tanke med den centrale fond. Alt i de seneste års forligssituationer peger jo i den retning, hvis man går ned under de sølvglinsende skæl på den fisk, man nu har landet i den øjeblikkelige situation. Det har lidet eller intet med sandt demokrati at gøre, og det ved regeringen og dens forligspartier også.

At regulere efterspørgslen, hvad enten det sker ved stramning eller det modsatte, hvilket jo også har været tilfældet, det er den politik, som er gennemført konsekvent af danske regeringer igennem de sidste 30 år. Men det har også gennem den samme årrække været hovedårsag til den stadig stigende inflation. Og samtidig har eksplosionen i udbygningen af den offentlige sektor og dens lønførende placering på arbejdsmarkedet fået skattetrykket til at stige og stige til astronomiske højder, indtil vi i dag i Danmark står som det land i verden, der har det højeste skattetryk, som vist i en oversigt i pressen forleden.

Skatten har igen fået lønnen til at stige osv.; det er blevet skruet uden ende. Det ene øjeblik har man sænket skatten lidt for at stimulere forbruget, og det næste øjeblik, senest i august, har man forhøjet skatten med ca. 5 mia kr. nye afgifter. For 1977 projekterer man med 15 mia kr. forøgede afgifter og skatter, det vil sige 3.000 kr. pr. dansk statsborger fra nyfødte babyer og til oldinge, der står med det ene ben i graven. Aldrig nogen sinde den sikkerhed for nogen, at man ved, hvad der vil ske bare 3 måneder frem i tiden.

Der kaldes på solidaritet, men hvad er solidaritet i dag? Det er en flertalsbetegnelse for egoisme. Man melder sig ind i én solidaritetsklub, så længe ens interesser bliver plejet, og får man nye interesser, så melder man sig ud og ind i den næste.

Jeg tror beklageligvis, at regeringen og forligspartierne har forregnet sig med hensyn til den reaktion, der ville være kommet i landet, hvis man havde stået lidt fastere. Det, folket og erhvervslivet og lønmodtagere og opposition protesterer imod, og som de er lede og kede af, det er den vaklende, usikre kurs, der tydeligere end noget siger, at vi ikke bliver regeret, og at alt sejler, fordi nogle få er bange for at tage et ansvar, som kunne gavne mange.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til hr. Ninn-Hansen, at når han taler om kaos og anarki i forbindelse med fremskridtspartiets po-